Αγιστα.

Βυζάντιον Ζιρίας. Σμάρος.

Αρχέστρατος δε φησιν

"Αλλα γαβέ ζιρίου δέμας, Βυζάντιον εφθν, Αθήναιος
ειραίου θαύθα θυ σφόνδυλον. εξή δε κεδνος Βιβ. VII σ. 314.
κάν κορθμω κρος άκραιοι Πεγκριάδες προβοβάσι."

"Αρχέστρατος δ' εν τη Γαστρονομία ", VIII. 320 α
σμάρον εξ ερέσσ ηθη, χειμωνι δε θρίγκαν
εσθι εν γαφυρη πηρδίνθα τειχιόεσση
Μιλήτου πάμπη Καρων σέρας αγκυροβόλων.
κάν άλλω δε μέρει φησιν.
και σμάρον εν καρφω Παλλιρόνι θυ μέγαν όστα,
[illegible] χρηστον δε [illegible] Βυζαντίω [illegible]
και μέγεθος κυκλία [illegible] νωθα βορθνθα.
θεθον όλον δεράσσνε [illegible] θοινδε γαθών νιν,
πνιε αν εν θυρω η εραίω κάνθα κυκαθη,
κρίβανον εις δερμον κρέμασον κάνθα καλόνδα.
κάσσιν δ' αγοι κυκινοθρίβοις η χλαυκω εραίω
εκ χθρες καθαροτνίβιν δεοδέγμενα κοιμν. --

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἰχθύες

Βυζάντιον. Ἀμία

"Ἀρχίππαθος ἐν τῇ Ἰατροσοφίᾳ περὶ τῆς ἀμίας" φησὶν ὅτι Ἀθῆναι δρυνο.
τὴν δ' ἀμίαν φθινοπώρου ὅταν τρέψας καταδύῃ, Ζ. 218 δα.
τάνδα τρόπον συνιάσῃ. τί σοι τάδε μυθολογεύω;
οὐ γὰρ μὴ σὺ διαρδείρῃς δ' ἂν κατδυνῇς.
εἰ δ' ἐθέλεις ἢ τῶδε δαιμῶναι, κὐ φίλε Μόσχε
ὅντινα χρὴ σὺ τρόπον κείνην σταθεῖναι ἀμύγα,
ἐν σύκινο φύλλου ἢ ὀρυγάνῳ σὺ κεῖνα θεῖναι·
μὴ τυρὸν, μὴ πῆρον· εἰρῶν δ' ὅλος θεραστεύσας
ἐν σύκινο φύλλου τοῖνω καλέσας ἀνῶθεν,
εἰδ' νυν θερμὴν ὕδωρ ἐπὶ κεφαλὰν, ἐν φρεσὶ κεῖρον
γινώσκων ἐσθλὰ τάδε, ὅσον μὴ κακὰ κεῖνον.
ἐγὼ δ' αὐτὴ σοι Βυζαντὶς τῷ σοφῷ,
εἴκερ ἔχειν ἀγαθὴν ἐθέλεις, κἂν ἔγγυς ἐμοὶ ἴσον
ἠοῦδε τόνδ, κεδνὴν ἐπῄει· ἐγὼ δὲ θαλάσσης
ἐγκοσοβιάδες χείρων, κἂν ἐρεῖνον ἀμείψῃ
Αἰγαίου τοιγάρουν ἔναγον τόρον, κὐ ἐδ' ὁμοία
γίνεται, ἀμφὶ καθαιρεῖ τὸν τρόπον ἐξαίνον.

(1) Ἀμία ἡ (ἰσῳ Ἀθ. 14.135 ἡ ἀμίας ὀ) ἰχθὺς ὡς ὁ θύννος. Ἀριστ. Λεξ. ἐξ. Σαμ.
Ἀρ. Ζ. 6.17

Ἀχθύες.

Βυζάντιον. Θύννοι. Ταρίχη.

Αθην. δηον. «Ευδόξιος ο Αθηναίος ανήρ φίλος εν τω περί ταριχων
Ε΄. 116. α. Ηρόδοτος φησι περί πάντων τών ταριχευομένων τάδ' ειρηκέναι·

ἄμφακες (μεν) πρώτον θέρμα κίμερται αντα ιχθυον,
γραθμόν (δν) πόδαιβαντο δυσιμόρους ηδονοβόρους,
οὓς ὁ ταριχόωσαν ἅδε βόσκορος, οἱ δ' ὑπόβαθρα
ξυήρεις κεφάλωνα ταρίχια κυλαίνοντας.
ναι μην οὐκ ἀμφὶς δρυφάκτοις γίνα θυρεόσσον,
ὅν γ' ὄμον γ' ἐμπτόν τε τοῖς τοιχοῖς ἐπόμοσαν.
θύννον δ' ὠρέων βυζάντιον ἔμπεδο μείλιχο
ἡ ἐκπέμπουν ὑδάτων τε ἡ ἐν ἀκάτοις [illegible]
ἡ θάσιον κοσκῶν κάδοι ἔσοι κοσκίνοι.
ἴσκιον δ' ἀνὰ κῦρα φέρει θαλερόθεν ἄγει
βρέλτος ἢ καρκάνος ἢ ἐν θαλάσσοι ταράντος
ὀρκύνοιο ἐρέμνα, τὰ δ' (ἐν) θάμνοισι κεδένδα
ἀμφαγὰ δειόνοσιν ἐνὶ ὀρκύλοισιν ὀσυδεῖ.

ταῦτα τὰ ἔστι ἐμοὶ μὲν δοκεῖ ἔπος μαρείρου εἶναι μᾶλλον ἢ τοῦ μουσικωτάτου Ἡροδότου. οὐδὲν γὰρ εἰδέναι δόκει θάσιον ἢ βυζάντιον, ἔτι δὲ ταράντα καὶ βρεττίους καὶ καρκάνους κοσκοῦς ἔτι τοιούτων ὠμοτέρους ὤν; δοκεῖ δὲ μοι κἀκεῖνο τοῦ εὐδόξου εἶναι τὰ κοσκίνια. καὶ ὁ διονυσοκλῆς ἔφη· ὅτι μὲν ἐστὶ τὰ κοσκίνια, ὦ ἀρετὰ λεωνίδη, ὑμῶν ἐστι κρίνειν τοῦ δοκιμωτάτου γράμμα

ἐπειδὴ ἀεὶ ἐστι περὶ ΤΑΡΙΧΩΝ ἐξὸν ὁ λόγος, περὶ οὗ οἶδα καὶ παροιμίαν μνήμης ἠξιωμένην ὑπὸ τοῦ Σοφοκλέους κεκλῆσθαι.

πανοῦργος ἐστὶν ὀργάνου φύσει,
ἐρχομαι κἀγὼ λέγειν τι περὶ αὐτῶν, τὰ τῆς τέχνης. 85

Διογένης μὲν ὁ Καρύστιος ἐν τοῖς Ὑπευνοῦσι ἐπιγραφομένοις τὴν ταρίχην φησὶ τῶν ἀπειρίαν πράττειν εἶναι τὰ ὠμά, τῶν δὲ πεπόνων τὰ δύστονα. Τιμαῖος δ' ἱστορεῖ οὐκ εἶναι εὐκυμαίτους κοιλίας οὔτε παχυόδους οὔτε τὰ ὠμά, τὰ δὲ πεπτέρα τῶν δυνατῶν τὴν αὐτὴν ἀπαγορίαν ἔχειν τοῖς ποτίοις μεγάλην τε εἶναι διαφορὰν πρὸς πάντα τὰ ὠμὰ μόνα. ὁμοίως δὲ λέγει καὶ τὴν βοαρτῶν ἀπάτην πρὸς τὰ ἀφ' ἑτέρων [illegible] καὶ τὸ μόνον τῶν [illegible], ἀλλὰ καὶ τὴν ἄγαν τῶν ἀγοραστῶν ἐν βοαρτίῳ. τοῦτον προσέθηκεν ὁ ἐφέσιος Δάρης. Ἀγεσδρατος μὲν ὁ περιηγητὴς τὴν οἰκουμένην γαστρὸς ἕνεκα καὶ τῶν ὑπὸ τὴν γαστέρα φησὶ (ἔτ. 52 Κι):

καὶ βοείου δύστον ἑψητὸς (φάγε . . . .)
ἡμῖν οὐ ἐν βίοτος τερπνεῖσθαι ἔμελεν.
πανέρδη δ' ἐνέων ἀγαθῶν μακρὰ, δοῦπε τῶν ὄμω,
καὶ τοῦ μὴν ἰσαιτοῦν. πάντοι γὰρ ἔσαον
ἀνδρώπων ὅτι φαῦλον ἔφυ καὶ ἄκυδνον ἔδεσμα.
ἀλλὰ τρυταῖον ἔμεν ὀπόμβρον, πρὶν ἐς ἄμμορον ὕδωρ
ἐμεῖν, ἀμφορέων ἐκτὸς νέον, ἡμιτάρχον.
ἢν δ' ἀφῇς μετὰ βοαρτίον εἰς πόμον ἄγκιν
ὠμαίον φάγε μοι τέμαχος πάγον· ἐστὶ γὰρ ἐσθὶν
δ' μεγαλοῦ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Βυζάντιον. Θυννίς.

Ταρίχες

408

Αθην. 6ον p. 118. d. «Ἔγραψε μὲν ὁ Ἀνδιράνης ὁ ποιητὴς ἐν Θεναρίαις

ἰαρίχων λῶδε μέμνται (II 43 K)

τάριχος ἀνάμειτον εἰ ἐς βοῦς' ἢ

Ταδειρικόν, Βυζαντίας δὲ Θυννίδος

εὐφροσύνας ὄσμάτου γαίρει.

ὁ ἐν Παραστάσει (εἰ. 87)

ἰάριχος ἀνάμειτον ἐν μέσῳ

σίτου, ὀρόβινον, θέρμον.

Μνησίθεος τε ἢ Φιλέταιρος ἐν Ἀνθίᾳ (II 220 K)

Βυζάντιόν (δὲ) τάριχος ἀναμεμειγμένον,

Ταδειρικὸν δ' ἀναμίξιν παρεσκεύα-

σμένον

ἀλλ' ἐρεσόμην παρ' αὐτὸν τὸν θεὸν ὁ θεός,

ἰαριχοπώλου πάνυ μικρὸν τε κἀραδοῦ

λιτὸν μέρος, ἄξιον δραχμῆς, δυοῖν

ὀβολοῖν, ὃν οὐκ ἂν καταφάγοιμιν ἡμερῶν

τριῶν ἂν ἐσθίοντες οὐδὲ διάδοιμι.

ἀναρμέστοις γὰρ ἐστιν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Βυζάντιον.

θύννος.

" θυννος. τὸν φησιν Ἀριστοτέλης (h. an. 598. αβ.) εἰς τοῦτο ἐλθεῖν τὸν Βόσπορον εἰσόμενον τῆς μητρὸς· ἐν ᾧ δεῖται ὀρθαμνῶν βλέπειν, ὧν χαρὰ τοιούτῳ ἀμβλυωπεῖν, ἔχει δ' ὑπὸ τὰ ὀπτρύγια τὸν λεγόμενον ὄστρεον· χαίρει δὲ ἀγέα· διὸ ἡ κοῖλος τὴν ἄμμον κατόστιστ· γίνεται δὲ ἐδώδιμος ἅταν τὸ ὄστρεο καύσηται· μίσγεται δὲ μετὰ τὴν φωτείαν, ὡς φησι θεόφραστος, ἡ ἔπω κεν ἂν ἔχῃ μύρια τὰ κύματα, ἐνοσίχθων, ὅταν δὲ μείζω γένηται, τὰ τὸν ὄστρεον ἀγίσεται· φωτεὶς δὲ ὁ θύννος κάθοι κοιμάται ὑπὸ Ἀρχέστρατος δέρκεται·

ἀμφὶ δὲ τὴν ἱερεὴ τὸ ἡ κεφάλαιον λάμον ὄμῃ
θύννον ἀγισάμενον σκεπὴ μέγας ἐν κοιλέσσιν
ὁρμῶν, ἀμφὶ δ' ἄρα κῦδος· τὸ δὲ δεῖ χρὴ
ὀμνεῖν ἀ κρέσσ' θαχέω ἡ μὴ κόρι θίμης· · ·
ἐγὼ δὲ γενναῖος Βυζαντίῳ ἐν δὲ Καρύστῳ·
ἐν θιμέγων δὲ κρυθὴ νήσῳ Κεφαλοιδὶς ἀκμήν

Ἀθην. θρον. Ζ. 301-2

θυν. αὐθ. λέγει θύννος ἡ θυννίδος ὑπὸ Ἀθηναίων γραφόμενα. κρηθοῦ κοῦδε σκύλας.

Βυζάντιον. δυννις. δύνη.

«Αριστοφάνης δ' εν τῳ περι ιχθύων αγε-
γράφειν η ευθυωρίαν φησι την δυννίδα. Ζ. 5. 169.
Αρχέστρατος δ' ο κιμβής φησι
και δυννης ουρανιον έχειν — την δυννίδα φησιν
την μεγάλην, ης μητρόπολις Βυζάντιον εστιν.
ειθ' ήρμοσεν αυτη φαβις ούδεπω ανδρασι
αγνι μόνον γεγαθοτι κάσας και γαίης αγάλμας.
ήρμοσε δ' έχεν θεμάχη [illegible] δρυκεφαν εν αγκοι
και ζηρ αν εθέλης [illegible] πέλοντας
αθανάτοις θεοίσι [illegible] ομμα
αν δ' ούκι ρανας [illegible] εν ειδνη.
και Αθιράνης δ' εν Πιαν[illegible]
ένθ' ίδε βεβίζης μεγάλου δυννάδος Βυζαντίας
θέμαχος εν θεμίζου γαιης ιρύσθιδας εγράψατον
της δυνίδος το ουράνια εκαινε η Αθιράνης εν Κυ-
ρήδι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΗΛΕΓΡ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ : ΣΤΑΜΟΥΛΗ ΣΗΑΥΒΡΙΑΝ

ΑΤΜΟΜΥΛΟΣ
ΑΝ. Κ. Π. ΣΤΑΜΟΥΛΗ
ΣΗΑΥΒΡΙΑ

Ἐν Σμύρνῃ, τῇ 192

Βυζάντιον. Δωρνίς. Δώνη.

Ἀριστείδης δ' ἐν τῷ περὶ τῶν ἰχθύων φησὶν Ἀθήναιος
ὅτι καὶ καθαρώτατον ἦν τὸν δωνίδα. . Ζ σ 164.
Ἀρχέστρατος δ' ὁ κωμικός φησιν
καὶ δωνὶς σπάτον ἔχων — τὸν δωνίδα μετὰ
τοῦ μεγέθους καὶ μικροῦ τόμου Βυζάντιον ἐστὶ
τὸ τίμιον αὐτῶν εἶδος ὁ δὴ πόντον ἀδάμας
ἐν μόνον γεννᾶται πάντας καὶ γαῖαν ἐμβάλας.
ὅμως δ' ἔχει τιμήεν — [illegible] δρέπεν τε φέρειν·
καὶ γὰρ ἀν εἴης τοῦτον [illegible] σῆμα
[illegible]
ἀν δ' ἔξω μόνος ἐστὶν [illegible] ἐν ταῖς.
καὶ Ἀλεξάνδρος δ' ἐν Θεσσαλικοῖς
δωνὶς ἐμβάλλει μεταξὺ δωνίδος Βυζαντίας
ἔστιν ἐν τῷ μέρει μικροῦ πρώτης γεγονότων
ἡ δωνίδος τὸ σπάτον ἔστιν ἡ Ἀλεξάνδρεια ἐν τῷ
μέτρῳ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ